

„Очаране наочаре“, Светлана Велмар Јанковић

Приче о прошлости Београда

Постоје једне ласерске ванвременске наочаре које нису налик ни једним другим. Налазе се у овој књизи. Захваљујући њима векови се нижу, слике Београда се склапају у мозаик, док пространство нашег ума расте.

Читајући историју мог града, постао сам свестан да сва наша омиљена места имају безброј испрличаних и неиспрличаних прича. Свака генерација се надовезује једна на другу. Када би само један камен у зидини на Калемегдану постао очаран и испричао догађаје током свог постојања, мислим да би се штампали у много енциклопедија.

Списатељица нам је приказала период од чак пре седам хиљада година уназад, па надаље. Људи су преживљавали захваљујући биљу из „природних апотека“, док су их свеци чували. У сваком добу деца су била послушна, паметна и храбра. Били су јако везани за природу и животиње. Рак, јаре, крагуј, сребрни коњ, па чак и страшни лав и гуја Бојана, били су истински пријатељи деци и људима. Без њих би живот био скроз другачији. Захваљујући таквој деци и њиховим родитељима, као и храбрим јунацима и војсковођама, историја нашег града је богата. Посебно сам био срећан када је дошао тренутак да Београд постане српски град. И деца из овог века, сестра и брат Милена и Лука, такође су интелигентна, радознала и сналажљива.

Ја живим у Вишњичкој бањи, па ми се нарочито свидело поглавље у којој је описан мој крајиз прошлости. Са мог прозора се простире прелеп поглед на Дунав. Током векова пејзаж се мењао, али је Дунав остао исти – неприкосновен моћан господар. Од малена волим да посматрам заласке сунца. Због тога сам посебно запамтио речи Деспота Стефана, који је имао прилику да их гледа широм света. Сматрао је да је најлепши залазак када се гледа баш са Калемегдана.

Ова књига је оставила посебан утисак на мене јер ме је заинтересовала да истражујем и да обратим пажњу на много штошта. Себи сам дао задатак да посетим Археолошки музеј у Винчи, када ћу још живописније доживети дела вештих Винчанаца.